

Godnattsaga del II

Mitt huvud trycktes åter ner mot mattan. Jag låg kvar, oförmögen att röra mig den minsta centimeter. Det luktade damm och kanel.

- Jag är positivt överraskad av dig. Din förmåga att trotsa din egen rädsla är inte vanlig hos er människor, ni är trots allt kända för att vara ett ganska fegt släkte.

- Vem är du? var vad jag försökte säga. Men utan makten om mina egna rörelser lät det lite.. annorlunda.

- Vem jag är? skrattade rösten bakom mig. Skrattet var iskallt och gav mig kalla kårar.

Då började min kropp röra sig. Som en marionett ställdes jag hängande från trådar och när jag tittade upp kunde jag inte tro mina ögon. I en röd fåtölj framför mig satt en liten flicka på två år. Hennes knubbiga kropp höll i ett kors med snören som ringlade upp till taket. Jag följde dem med blicken och insåg att det var denna lilla varelse som styrde mig. Ansiktets äppelkinder var rosiga och munnen visade ett par ytterst små tänder.

- Vet du vem jag är nu? frågade flickan och såg mig i ögonen. I samma stund som våra blickar möttes såg jag allt. Allt ont men också allt gott. Alla svar men också alla felaktiga.

- Ja. svarade jag som hypnotiserad. Nu vet jag vem du är.

- Förstår du vad jag vill? frågade flickan.

- Ja. svarade jag återigen utan att riktigt kunnat tänka igenom det erbjudande som givits mig.

- Bra. sa rösten och släppte trådarna.

Jag föll ihop på golvet igen och innan jag visste ordet av befann jag mig någonstans mellan den riktiga världen som vi människor kallar den och den dimension där kontraster är än mer påtagliga. Där ingentinget äter existensen och där evigt mörker trotsar evigt ljus.

Det var här jag skulle utföra en uppgift, jag hade blivit utvald. Den lilla flickan hade påstått sig vara gud. Att en godhet inte kan existera utan en ondhet och därför var det onda lika mycket gud som det goda. Varför skulle jag behöva ta ställning till sådant här? Jag skiter väl fullständigt i vem som gör vad så länge det blir gjort.

En stig ritades upp framför mina fötter och med den kom gravitation. Jag började gå på stigen och för varje steg jag tog framåt försvann lika mycket av stigen bakom mig.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Disco2000 med Poeter.se id #37625 innehar upphovsrätten